

ELŐFIZETESI ÁR:
Egész évre 5 ft. — kr.
Félévre 2 ft 50 kr.
Negyedévre 1 ft 25 kr.

SZERKESZTŐSEG:
Bécs utca, 1283. szám,
hova a lap szerkesztésé-
vel illő közlemények
küldendők.
Kéziratok nem
adtnak vissza.

SZARVASI LAPOK

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.
MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

KIADÓHIVATAL:
Szikés Antal könyvnyom-
dája, hova az előfizetési
pénzek, hirdetések és
minden a kiadóhivatal
küldendő.
Nyilvántartásban egy
sor közlési díja 10 kr.
Hirdetések jutányos
áron vétetnek fel.

Halottak estéje.

Kinek ne volnának kedves, sokszor elsira-
tott halottai?

Ki ne emlékeznék kegyelettel azokra, kik
szülők, testvérek, gyermekek, barátok vagy leg-
alább jó ismerősök gyanánt velünk együtt éltek,
sorsunkra befolyást gyakoroltak, szeretetteljes
önfeláldozásukkal s szivességeikkel perczenket
megédesíték?

Barbár felfogásra vallana az, ha kegyelettel
nem emlegetnők elsiratott kedveseinket, s áldó-
lag föl nem elevenítenők emlékeiket. Nem azért
lett adva embernek a visszaemlékezés, hogy azt
eltompítsa s megölje, ha olykor a fájdalom vér-
cseppjei serkennek annak nyomán. Nem azért
él bennünk a hála lélekemelő szent érzéme,
hogy az értelem rideg parancsára azt elnémissuk.

Rendén való és helyeselhető szép ünnepély
tehát az, mit a halottak estéjén a keresztyén
világ ülni szokott. Nem is az ünnepély lényege,
csak kivélti módja ellen lehet és van kifogásunk,
midőn ezen fényűzést, társadalmi versengést,
résztvevő hivatkozást, s a kegyelethől is piaci
látványosságot rendező feltűnést támadjuk meg,
mely halottak estéjén a keresztyén világban vá-
rososan és falun mindinkább erőre kap, s a di-
vatosság ingerével gazdagot és szegényt legtöbbször
jobb ügyre méltó pénzáldozatok hozatalára
kötelez.

Bizonyosan sokan átértékelték, s átértékelték azt,
mit mondandó vagyok. Különbség köztünk csak
az, hogy sokan a kegyeletet sérteni vélték, hall-
gatnak a méltán mindinkább kifogásolható áram-
lattal szemben, s legtöbbször, ha megvannak is
özöndve valamely meggyökerezett társadalmi
szokás helytelenségéről, az ellen tenni s kivéte-
lenségük által a szokásaival mindent nivellálni

törekvő világgal szemben épen nem hajlandók

Ezek dacára sem hallgathatom el, hogy a
szellemi fejlődés, a gyarapodó értelmesség, mely
mindenekel megítélni jogosult s a józan vallá-
sosság követelése is abban áll, mikép egyszerű-
sítsük, könnyítsük az élet folyton halmozódó
terheit. Benső legszentebb érzelmeinknek ne tö-
rekedjünk zajos érzelmi kifejezést adni, ne profa-
náljuk kegyeletünket, hanem bizalmas ismerőse-
ink velünk rokonszenvező szűkebb társaságában
emlegetjük meg kínos veszteségeinket s ebből
származó kínos fájdalmainkat. — Ennek ellené-
ben ugyan mit ér az a rosszul leplezett dicső-
ségvágy, mely kedves halottaink emlékének fáj-
dalmában nem istenes megnyugvásra törekszik,
de magáról beszélgetni óhajt az által, hogy túl-
emelkedik másokon pompával, fényűzéssel s
tüntető tékozlással? Mit ér az a világot ámitó
fitogtatása a kegyeletnek, mely külső csillogás-
ban és pillanatnyi lobbanékony áldozatkészég-
ben s tékozlásban akar beszámolni azon fájda-
lom nagyságáról és erejéről, mely a szívet elfogja,
ha azon veszteségeinkre gondolunk, melyeket
magába zár a kéréllhellen temető?

Nem lenne e a művelt osztályhoz, az őszin-
te érzelmek által vezérelt értelmiséghez illőbb
dolog, ha szakítana a pogánykori hagyomá-
nyokkal? Vagy nem a pogányok áldoztak-e föl
értékes dolgukat kedves halottaik sírjainál s
nem a vadak öldösködtek-e ma is hőseik sírjainál
az értékes harci paripák s védtelen nők és rab-
szolgák elárvult csapatát s nem tördelek s szór-
ják-e szél fegyvereit azoknak, kik körülből ama
ismeretlen öröslét tengerébe, — a halálba —
alámerülnek? A keresztyén világ halotti pompá-
ja erős átalakításban ugyan, de valóságban ilyen
pogány szokásokra emlékeztető hagyomány.
Maradvány ez a pogányság ama korszakából,

melyben a fejletlen ember legbensőbb érzelmeit
is oly csillogó értékes dolgok feláldozásával ki-
vánta szembeszökővé tenni, melyeknek elvesztét
nem kevésbé fájlalta azon személyes összeköt-
tetések elbomlásánál, melyeket a halál előidé-
zett. Sokat átvett a keresztyén világ a pogány-
tól részint utánzási vágyból, részint mint a po-
gányság felett diadalmaskodó perlekedő örökös,
mely még sokáig az által vélt a kiskorúak lelki
világa felett uralkodni, hogy megtartotta az ér-
zékekre ható külsőségeket, formáságokat, bár
elejtette azok pogánykori jelentőségét. Félő,
hogy halotti torainknál, temetési szertartásaink-
nál, halottaink iránti kegyeletünk kifejezéseinél
ma is szivósan és előítéletesen ragaszkodunk
oly pogány hagyományokhoz, szokásokhoz és
szertartásokhoz, melyek nem a keresztyénekhez,
nem a világosság gyermekeihez s különösen nem
azokhoz illő, kik tudják, hogy az Isten lélek, s
kik őt imádják, szükséges, hogy lélekben és
igazságban imádják.

Ezen meggyőződés indításából vesz erőt raj-
tam azon gondolat, hogy sokat kellene változ-
tatnunk temetési szokásainkon s a halottak es-
téjének megünneplésén.

Bizonyosan Istenben idvezült kedves halot-
taink megmosolyogják előítéleteinket, midőn a
kegyelet nevében oly áldozatokat hozunk emlé-
küknek, mikre sem nekik, sem nekünk semmi
szükségünk nincsen. Ugyan ki veszi fényes vilá-
gításunknak, drága sírkoszorúinknak hasznát?
A kegyelettel üzérkedő álnok ipar, mely érték-
telen csecesbecséknek megfizethetlenül magas
értéket tulajdonít akkor, ha a kereslet nagy, s
tán egy pillanathoz kötött. Ez az üzérkedő szel-
lem semmi részvétele és semmi rokonszenvele
nem tanúsít könnyeink iránt akkor, midőn ara-
nyozott papirosokkal, fényes rongy és pipere

TÁBUZA.

Egy költő sírján.

Kit, még köztök voltál,
Úgy tudtak szeretni,
Istentem, be könnyen
El tudtak feledni!
Viragok, madárkák
Dalos szeretője —
Sirod hogy a dudva
Ily hamar benője
Hitted-e, hitted-e?

Akiknek daloltál,
Akiket szerettél,
Elhagyva leginkább
Azok által lettél.

S hogy, akinek lantod
Nem adott egy hangot:
Az örök feledés
Örizzé sírhantod —

Hitted-e, hitted-e?

GYERMEKORI EMLÉKEK.

Rajzolat.
— A „Szarvasi Lapok” eredeti tárcája.
Itta: **Bóri Gyula,**
(Vége.)

Nemsokára egy ifjú lányka alakja tűnt fel a kert
másik végén. Ákos Béla nejét vélte benne felismerni,
csak hogy talán még szebb alakban. Haja s ruhája telve
volt mezei viragokkal, s kezében egy nagy koszorút
tartva, vidáman szökdécselt előre a kert útján. Az
idegent megpillantva, kissé felszeg lett, de azért a
serdülő leánykák gyors elhatározásával, csaknem ma-
kakcságával lépett az ifjú nő elé s a koszorút moso-
lyogva fejére tette.

— Hügom, szólt az ifjú nő, ime itt van Fenő
Ákos, Béla legjobb barátja.

Ákos felkelt, s az első nyugtatót kis kezét meg-
ragadta. Olyan különös vágyat érzett, valami szépet
mondani, és ő, a fővárosi salonok kedvelt látogatója,
most felszegen hajtotta meg magát s alig tudott szóhoz
jutni.

A kis leány is zavart volt; de csak pár pilla-
natra. Aztán vidámsága, mely úgy látszik, természete
volt, élénken kitört. A serdülő leánykák természete
szerint zavarát élénksége akarta rejteti, és nagyon
sokat beszélt.

Sokáig ültek ott. Ákos lassan-lassan felelevenedett,
de gyakran esett vissza előbbi zarkozottságába. Ilyen-
kor oly nagy súlylyal nehezedett valami a lelkére.

Visszaemlékezett arra, hogy mily sokszor hódí-
totta meg a társaságot az ő komoly elveivel, mikor
kissé tüntetőleg hirdette a blazirtság jogosultságát.
Megakarta itt is kísérteni, hogy a szokott úton halad-
jon; de oly viszáson hangzottak szavai. A hűs lombok

homlokához simultak, mintha álmából akarták volna
felrázni, a mosolygó napsugár a szemébe kacagott,
az a kis leány pedig oly hamisan nézett rá, mintha azt
akarta volna mondani, hogy sem egészen érti, a mit
hall, de mégis nagyon, nagyon furcsának találja.

Ákos akarva, nem akarva, kénytelen volt eljeleni
megkezdett irányát, s lassan-lassan együtt örült a kis
leánynyal a Perdu kutya ügyességén, a mint az az
asztalt könnyedén átugratta. Aztán megismerkedett a
Micza macskával és a Cora szajkóval.

Es mindezeket az a kis tündér mutatta be neki,
egy eldudott e mellett minden egyebet feledni.

Lassan a nap letűnt s beesteledett.
Béla karontogva Ákos, a kertben egy sétat in-
dítványozott.

A hold előtűnt és rejtélyes fénye ott lebegett a
sötétülő lombokon.

Pár pillanatig némán haladt előre a két barát.

Végre Béla gyors elhatározással megállt.

— Te boldogtalan vagy Ákos!

Ákos ott a hold fényénél bátran kiállotta barátja
fürkésző tekintetét.

— Nem, édes Béla, válaszolt nyugodtan; csa-
bólod. Hisz mindenem meg van, a mi boldogságomhoz
szükséges. A jó társaság, mely eltöltöti velem napja-
imat, a színház és egyéb fővárosi örömeim, mik néha
még élvezetessé is teszik időmet. A mellett az élvá-
gyam rendszeren kitűnő, mert pár órai séta szokta ki-
egészíteni napi programomat... Mért ne lennék
boldog?

Béla érzé, mint szorult össze szíve.

— De valami más, a min egykor gyermekes
rajongással függünk, nem hiányzik neked? Nem ér-
zesz valami ürességet, melynek helye egykor be volt
töltve szivedben?

hulladékokkal bocsát bennünket azon temető felé, melyben kedves halottaink, ez igénytelen lakók, porlanak. II. József panasza fakadt azon visszaélés szemléletén, melyet a nagyigényű élők az igénytelen halottak iránti túlhajtott kegyelet címén végbe visznek. Bosszankodva monda, hogy évente a nemzet vagyonának nagy része áldozatul dobatik a sírnak, mely soha semmit vissza nem ad s ridegen visszaültsilja előlétéből származó fényes áldozatainkat. Nem jobb, okosabb volna e a halottak estjén gondolni emberbaráti kötelességeinkre, gondolni azokra, kik kedveseink után megmaradtak, talán hogy általunk is irányozható szerencsés fejlődésük által enyhítsék veszteségünk nagyságát. Levonom mindezekből a végkövetkeztetést. Kérem a halottak estjén elmélkedő s a tapasztalati tények felett gondolkodó olvasót:

1.) egyesüljünk arra, hogy eddig halottak estjén elköltött filléreink összegyűjtessenek, együttesen és nyilvánosan kezellessenek egyházi vagy községi gondozás mellett oly célból, hogy kedveseink nyugvó helye, a temető, rendben tartassék, gondos ápolásban részesüljön s ne legyen elhagyatott, tán csak a halottak estjén kivételesen felkeresett zordon és kietlen hely. Ellenkezőleg vonzó közkert, kedves komoly sétány legyen az, melybe szívesen ellátogasson mind az, kit a fájdalom magába térni s veszteségeivel foglalkozni kényszerít. Úgy is sokat jelentő axioma az, hogy ki igazán élni akar, az gondoljon a halálra. Úgy élj, mintha már a következő percben halnod kellene! Hogy pedig az elkörühetlen halál gondolatával megbarátkozzunk, tegyük kedves halottaink nyugvó helyét kegyeletes gondozásunk, kíméletünk, szeretetteljes szépítgetésünk közbirtokává. Gyűjtsük e célra halottak estjén adományainkat s tegyük ezzel magunkra, kedveseinkre s a világra vonzóbbá, ékeesebbé, rendezettebbé s kedvesebbé a temetőt. Továbbá

2.) a halottak nyugalma nem zavarják úgy sem a mi jajjaink s nekik kedvtelést nem okozhat a mi pénzáldozattal járó fényűző kegyeletünk. Ezért mondjunk le a koporsókat ékesítő drága koszorúkkal való versengésről, de ha már áldozatra hangol a veszteség: akkor áldozunk a megmaradt élők javára. Ha bánt a hiúság démona, a lapokban leendő nyilvános nyugtázás mellett adakozzunk minden halálesetnél az árva házakra vagy oly vagyonlan középosztályú árvák iskoláztatására, kiknek szomorú és elhagyatott sorsára épen kedveseink halálesete időnként figyelmeztet. Hiszem, meg vagyok győződve, hogy így veszteségeink felett könyezve sokak könnyeit száríthatnók fel idővel. Hiszem, hogy a kegyelet nyilvánulásának módja kevésbé gazdagítaná tán a művirágosoknak kegyelettel üzérkedő pénzszerényét, de gazdagítaná erények által lelkeinket, gazdagítaná emberbaráti szeretetből jótékonytárgyat gyakorló intézeteinket, s leköté-

lező hálát és lélekemelő vigaszt ébresztene azokban kik árvaságuk dacára sem éreznék többé magokat annyira elhagyottaknak, mint minő, elhagyott a temető, midőn a halottak napjának ephemer pompája eltűnik.

Nem apasztani, de fokozni óhajtom a gondolkodók figyelmébe ajánlott ezen elmélkedéssel a halottak estjének ünnepélyét. Mit zavarná az élők kegyeletes elmélkedése az ő nyugalmaikat, kikről a költő így zeng:

Ah mint nyugosszák mélyen az örök éjt,
Kiknek honához most lelkem lopva száll
Ah mint nyugosszák sír-fenekben
Hamvadására bocsátván le.

Hátha, mint forró nap sárgától
Hervasztott róza, fejem is oly korán
A sírba fordul testvérsálmot
Osztan itt eme porladókkal.

És holdvilágnál eljön ide s megáll
Borzadva egy társ
S gondol rám, s így sóhajt:
„Ah mint nyugszik ez!” Suhogás vést
Nekie megjelen akkor árnyam.

BENKA GYULA.

Iskolafelavatás Mezőtúron.

— 1899. okt. 31. —

Megható és lélekemelő ünnepély színhelye volt múlt hó 31-én Mezőtúr városa. E napon szentelték fel nagy ünnepélyességgel az ev. ref. egyház újonnan épült díszes iskola épületét.

Nagy ünnep volt az! Reggel 9 órakor a harangok megkondultak és a díszes közönség lassú menetben vonult a templomba. És megzendült a szent ének: Im bejöttünk nagy örömmel a te templomodba Urunk! Az ének elhangzása után felhangzott nt. Székely Károly eszperes úr megható szép imája, melyet Mészáros Endre főgondnok ur lelkes beszéde követett. Az istentisztelet fenségét a diak-kántus pár szép éneke is emelte.

A templomból az új iskola dísztermébe vonult a közönség, hol nt. Lukács Dániel lelkész ur mondott szép megnyitó beszédet és imát. Majd Elek Ferenc tanár ur olvasta föl a szent írást, és mélt. Révész Bálint püspök ur ihletett hangú levélét, valamint több más előkelő személyiségeket is. Hallottunk ezek után gyönyörű beszédeket ny. Horthy István e. m. főgondnok urtól, nt. Balog Ferencz, a debreceni főiskola tudós igazgatójától és Futó Mihály h.-m.-vásárhelyi igazgató urtól.

Egy óra volt délután, mikor a „Dobogó”-ban tartott 150 terítékű banquetre megjelent a közönség és fél kéttől lehetett, mikor Mészáros Endre polgármester felköszöntötte hazánk szeretett királyát. Megindult azután a toasztok árja. Lukács Dániel lelkész szépen átgondolt beszédében éltette egy. ker. püspökét. Benka Gyula szarvasi igazgató emlékedett szellemű, lelkes beszédében köszönti fel az új iskola tanári karát — Ambrus Páter tan. szellemes hasonlatokban gazdag beszéddel poharat emel Székely K. eszperesért, — Jakucs Gábor főmagas dikciójában élteti mind azokat, kik adományokkal járultak iskolánk fölépítéséhez. Élteti különösen Horthy István urat, mint ügyünk szellemi támogatóját is — Dóczy Imre debreczeni tanár lelkes és áldozatkész m-túri hívekre üríté poharat igazi szónoki hévvel átlengett remek beszéd kíséretében. Turgonyi Lajos lelk. a töle már megszokott hévvel tart toasztot és igen szép bibliai hasonlatban élteti nt. Kiss Áront, a szathmári egyházmegye eszperesét. — Ujfalussy Sándor ő méltósága mélyreható eszmékben és költői hasonlatokban gazdag beszédében hangoztatja a népnevelés nagy fontosságát és élteti a város lakosságát. De ki lenne képes beszámolni

arról a sok remek beszédéről, a mely a késő délutáni órákig tartó banquetten elmondott!

Este, szegény tanulók segélyezésére, tánc mulatság is volt rendezve, a mely szintén kitünően sikerült. A bál tiszta jövedelme 110 frt.

Ilyen formán folyt le a mezőtúri iskola felavatásának ünnepéje.

Az őszi hervadás után tavaszi éledés következik. A siri csendes álmot újra ébredés követi: meg nem halunk, feltámadunk!

Nem hiszitek?
Nézzétek meg az új iskolát, mely a végelgyongulásban kiszenvedett öreg helyén főnixként megújódva hirdeti, hogy az eszme él örökké!

MIREY FARKAS.

Ujdonságok.

— Halottak napja. Ünnep nap volt tegnap is! Szomorú ünnep! Ünnepe annyi ezreknek és millióknak, kik már — nincsenek. Halottak napja! E nap évfordulatonként megünnepelve helyet kér szívünkben az elhalt kedveseink után való hálás megemlékezés számára. E napon szentel mindenki pár percet elhunyt kedveseink emlékére, s koszorút helyez hálás emlékeztetőül elhunyt szeretteinek sírhalmára. — Csillagos éggé esz a sírkert, lobog a sok gyertya a sírhalmokon! Megilletődve lép be mindenki e helyre, s nincs ember ki legalább egy percre is meg ne döbbenne, legalább egy percre el ne szorulna szíve, mert itt minden arra emlékeztet, minden azt kialszítja itt felénk: memento mori! — Az a sok bemohosodott sírdomb, a letört kerszt; a sírdombokon sírok zokogása mind előzővel mondja a büszke ember fülébe: memento mori! — A lábunk alatt megzördülő száraz falevél szintén csak intő példa ránk, hogy: emlékezzünk a halálra! — Itt nyugszik sírkertünkben Vajda Péter, a nagy költő is! Sajnos, hogy sírdombja kopár, hogy friss koszorút nem helyez senki emlékkövére, s nincs a ki hazánk nagy dalnokának sírhalmára egy könnyet ejtene, a ki meghallaná Petőfi intő szavát:

S a sírhalmához mentek ejtettek
Rek egy könnyet, mert megérdemel
Egy könnyet, ki annyit szarított föl
Meleg lelkének hő sugárral!

— **Hátka művelőzetnek** néz elébe az idei sason alatt Szarvas város közönsége. Emlékezhettek ugyan olvasóink, hogy — mint lapunkban is közölve volt — Jantsovits Margit urhölgy a nyáron ígéretet tett, hogy szülővárosában Szarvason a legnagyobb készséggel fog valamely jótékony célra fellépni s elbájoszó szép énekekkel közreműködni. A kisasszony edesatyja megyénk közszereletében álló alispánja a múlt hetekben köztünk megfordulván amaz ígéretet leánya nevében megújította, kijelentve hogy Jantsovits k. a szívesen lejön Budapestről is, hol hangjának felsőbb kiképzése végett időt néhány het óta. Ugyancsak a fővárosból K. J. József ismert jeles költő, s a „Hét” c. társadalmi és szépirodalmi lap szerkesztője levelet intézett a napokban lapunk szerkesztőjéhez, melyben kilátásba helyezte, hogy „Roboz Agnes” c. legújabb balladáját személyesen oivasná fel egy, Szarvason rendezendő nagyobb szabású művészeti estélyen. Ugyanez alkalomra egy előkelő fővárosi hegedűművész közreműködése is meg van már félig-meddig nyerve. Lesz továbbá szongorajáték, melyre a rendezőség Darabos Aranka Úrhölgyet nt. Darabos Sándor, b-szentandrás-i ref. lelkész

Ákos gépileg egy virágot tépett le. Az a kis ibolya oly biztatólag nézett fel reá, mintha kérte volna őt, hogy mondjon el mindent, mindent, mi szívét nyomja. A szomorú fűz lombjai halkán susogtak, üdvözölték a régi ismerőst és kiakarták magokat vele beszélni. Az a hű barát pedig ott állt és leste a szót ajkáról. A pillanat hatása győzött.

— Hallgass meg Bélám, meg kell tudnod mindent. Lórának hívták... Épen ily szép este volt, mikor szíveink büszke érzelmei tularadtak s szavakban is felkeresték egymást... Balaton-Füreden volt. Ó szép volt és szellemes, télen a hűlők elsőrangú esillaga s a szinpad királynője; nyáron pedig a kiscserők hosszú uszlyát hordozta maga után a furdőkön végig. És szíve is volt. Kellott lennie szívének. Hiszen oly magasztos röptet adott lelkemnek! Nem tudtam akkor, hogy csak egyikét játsza azon szerepeinek, melyekben őt a színházi közönség oly sokszor megtapsolta. Boldog voltam akkor, édes Bélám. Az ideálok szárnyukra vettek és én ott lengtem a légtelen öntudatlan, édes érzelmeikkel. De le kelle buknom. A csillogás eltűnt, és a fény alatt reám sötétlett az árny, a kárhozat. A világ szinpada nagyon síkos volt Lórának; elbukott rajta. Ott kellett őt hagynom, a mint a közönség legnagyobb tapsvihara hangzott fel... Megtapsolták azt a bajt és kellemet, melyet elsiklott. Ez a nagy világnak a legszebb, legerősebb színmű volt; én benne csak szívem sírját láttam. Ó az aranyak után futva szépen elröpült gazdag bankárjával együtt Balaton-Füredről. Egyiküket sem láttam többé. Ott hagyott, és én többé látni sem akartam. És azóta, édes Bélám, undort érezek a festett világ, az élet szinpada iránt; az ideálok nem ragadnak el már. Csendesesen járok előre ezen a poros uton s nem bánt az, hogy a por ellep egészen. Ha már egyszer itt vagyok, békésen és nyugodtan akarom leélni ezt a szép életet...

Ákos elhallgatott és erősebben magához vonta barátja kezét. Mintha épen ellent akarna mondani az imént kiejtett szavainak. Mintha érezte volna, hogy beszéde végén egy nagy kérdőjel áll, kétségbeesítő nagy kérdőjel, melyet gyermekkorának vágyai állítottak oda. Azok a férfias büszke szemek is oly téveteget pillantást vetnek szét a fák sötét lombjain.

Béla képzeletében folytatódott Ákos szavai s a mint végre mindent átgondolt, a mit Ákos rövid elbeszélésében elhallgatott, átérezte barátja élete történelét, azt a sok csalódást, melyek egymásután lánczolódtak a szerelmi csalódás után Ott látta barátját a nagy tömegben, a mint gépileg folytatja mindennapos útját, elvesztve hitét és érzelmeit.

Sokáig haladtak még egymás mellett szóltanul. — Te sokat szenvedtél, Ákos, szólt meg végre Béla. De érzem, hogy szíved még helyén van. Csakhogy még meg van győződve. Vissza kell neki adnunk életét. Kötelességünk ez; gyermekkori emlékeink követelik így. Lásd az nem lehet, hogy ez a nagy mindenség cél nélküli, eszélyes alkotás lenne; az a sok szép remény, mely itt e szomorú fűzek alatt szíveinkben életre kelt, nem vesztet el a semmibe. Az, a mit eddig éreztél, eloszlott; mert nem letted fel méltó tárgyát érzelmeidnek. Hisz még nem szerettel igazán, még nem voltál igazán boldog; szíved még nem szólt meg a maga hangján. Még nem voltál boldog; még nem örültél küzdemeidnek. Nem voltál még boldog s a boldogtalanságot csak magadra erőszakolod...

— Hagyjuk ezt, édes Bélám. Elakartam mondani történetemet, s érzem, hogy te megértettél. Ez elég nekem. Többé ne szóljunk rólam. Hagyjuk az árnyakat, mikor a napágár mosolyog reánk... Beszéljünk a te boldogságodról.

Aztán még sokáig beszélgettek Béla elmondta

küzdemeit, édes diadalát, boldogságát. Mind jobba-belemelegedett, a mint észre vette, hogy szavaira Ákos arcáról a sötét felleg lassan-lassan eltűnt...

Végre elváltak. Ákos még egy edül fel s alá járt a kert útain. Egyenként meglátogatta azokat a helyeket, a hol egykor Bélával oly sokat voltak együtt. Egy egy gyepadon hosszasan elüldögélt s valami régen nem érzett megnyugvás szállta meg.

A szomorú fűzek alatt legtovább időzött. Ott, a hol azt a kis lánykát legelőször meglátta.

Egy búzavirág még ott volt a földön.

Ákos szétnézett, aztán hirtelen lehajtott érte.

— Legalább ennek a boldogságnak látható emléket is elviszem magammal a sötétségbe...

És sájtyszerűen mosolygott, azzal a kedves gyermekes naiv mosolylyal, mely gyermekkorában egykor oly jól állt neki.

Néhány óra múlva aztán minden elcsendesült a tájban.

Béla azonban soká nem tudott aludni. Kihajlott a kertre nyíló ablakán.

— Vajjon, gondolá, az a nemes szív feltalálja-e fedél alatt azt a nyugalmat, melyet a nagyvilág elrabolt tőle? Vajjon átvisszi-e Ákos otthonába ezt a boldogságot, mit itt talált?...

A büszke plátánok biztatóan suttogtak, a csillagok ezrei mosolyogva ragyogtak le a kek égről, a csalogány ott zengett a közeli jászminbokon s a langyos tavaszi szellő gyermekkorokról fecsegett...

És Béla hitt a gyermekkori emlékek gyógyító erejében.

És különösen talán annak a kis tündérnek a mindenhatóságában, kinek virágait a titkát ur lopva rejtette szíve fölé...

szeretelm
Tavaszi é
előnyösen
újabb dalj
mutatni; s
lesz egybe
és academi
elvezhet.
határozott
ni a közö
—
kar — ha
munkban
előadását
nov. 3-ára
—
B é r i G
kedves ra
jezzük be
tartott ha
olvasott h
—
háznak a
új — köz
fel nagy
rását lap
—
bekerése
hétfőn d.
egyházból
emelkede
Esküvő u
k a Gyul
koma vo
2 órai ve
—
azok nev
megjelen
kat meg
acker Ad
rabos Sa
Dr. Mor
var. Bu
E m i l n
Regina G
Jantsovits
Szeréna
v i t s M
v i t s P a l
Lajosné
Margit M
jér Anna
lár Jano
szenszky
Csak Er
János M
hály M
M. Berén
M. Berén
P a l n e
riska B
ivén: B
Fabry S
Zsigáné
(8 péld
—
ségében
tánczest
ladjegy
—
sport ke
idén is
úttal a
korlást
kenti ke
s Oláh
nap, sz
—
telt ivta
érdekéb
illetőleg
jének, l
magama
okvetler
Bolti ár
VARGA
—
Kondor
laktany
örök az
történi.
Janost
siető or
zó vér
élni. A
Szolgá
ket tölt
rületi p
jához.
megérk
erkezet

szeretelméltő szép leányát kérte és nyerte meg. A „Tavaszerzés” és „Szűret” tavalyi előadása óta előnyösen ismert nőikar pedig Erney Józsefnek egy újabb daljátékát: „A téli regét” fogná terv szerint bemutatni; szóval a műsor oly választékosan és izléssel lesz egybeállítva, melyet vidéki publikum még „egyetemi és academiái polgárok” inscenizozása mellett sem igen élvezhet. Bővebb értesítést, — mihielyt a rendezőség határozott megállapodásra jut — lapunk útján fog nyerni a közönség.

— **Elhalasztott közcacsora** A szarvasi dal- kar — halottak ünnepére való tekintetből — mult szá- munkban is jelzett közcacsoráját s ezzel kapcsolatos ének- előadását nov. 2-áról, szombatról egy nappal későbbre: nov. 3-ára, azaz a mai vasárnapra halasztotta.

— **Dalok a tűzhely mellől** cím alatt B e r i Gyula munkatársunktól, — kinek vonzóan írt kedves rajzának közlését mai számunk tárczájában fe- jezzük be — a Kisfaludy-társaság szerdán, mult hó 30. tartott havi ülésén nagy tetszéssel fogadott vers-cyklust olvasott fel Vadnai Károly.

— **Iskolafelavatus.** A mezőúri ev. ref. egy- háznak a legfokozottabb igényeket is kielégítő, díszes, új — központi iskoláját csütörtökön f. hó 31-én avatták fel nagy tüneményességgel. Az ünnepély részletes leírá- sát lapunk más helyén közöljük.

— **Ésküvő.** Szemian Vilma kisasszonynak egy- bekelése Valigurszky fumei tanárral mult hó 28-án hétfőn d. e. 11 órakor ment végbe a szarvasi ág. ev. egyházban. Nt. Á c h i m Ádám eszperes, eskető lelkész emelkedett szellemű szónoklatot tartott az ifju párhoz. Esküvő után a menyasszony rokona és násznagya B e n k a Gyula főgymn. igazgatótanár házánál kedélyes la- koma volt, mely után az új pár még az nap a d u. 2 órai vonattal Fiuméba utazott.

— **Nyilvános nyugtázasul** közöljük itt mind azok neveit, kik a lapunk Szerkesztőségének kiadásában megjelenő „Körösmenti Dalokra” előfizettek, illetve ago- kat megrendelték: Zsilinszky Mihály Szentes. Br. Ueber- acker Adél Csabacsüd Szikszay Ilonka Nagy-Körös. Da- rabos Sándor Szent-András. Gajdacs Pálné Tót-Komlós. Dr. Moravcsik Gyuláné Budapest, Lukesch Flóra Kapu- var. Burger István Török-Kanizsa. Jantsovits Em il n é ivén: Dr. Berkes Sándorné Gyula. Lévy Regina Gyula. Urayné Gyula. Follmann Janos Gyula. Jantsovits Emilné Gyula. Dr. Zöldy János Gyula. Hüke Szeréna Gyula. — Györy Imréné Öcsöd — J a n t s o v i t s M a r g i t ivén: Haán Lajos B. Csaba. Jantso- vits Pálné Gyula. Grimm Zsigmond Budapest. Dirner Lajosné Budapest. Búcz Lajosné Budapest. — Urszinyi Margit Magyar Bánhegyes. özv. Lavatka Agostonné Fej- ér Anna Mező-Berény. K o l l á r J á n o s ivén: Kol- lár Janos M. Berény. Hofer Adolfiné M. Berény. Ifj. Je- szenszky Károlyné M. Berény. Urszinyi László M. Berény. Csak Emil M. Berény. Kolozsi Endre M. Berény. Wallner Janos M. Berény. Bihaly József M. Berény. Hegedűs Mi- hály M. Berény Steiner Ignátné M. Berény. Fischer Linka M. Berény. Stern Sámuelné M. Berény. Kurländer Amalné M. Berény. Su'uez Sándor Békés. — Ifj. J a n t s o v i t s P á l n é ivén: Ifj. Jantsovits Pálné Békés. Mezey Ma- riska Békés. Fejes Károly Békés. — L a d i c s I r é n ivén: Burnatz Lajos Békés. Szarvassy A-né Gyula. Dr. Fabry Sandor Gyula. Haviár Lajosné Gyula. Würth Zsigáné Csorvás. Ladics Irén. — Szügyi József Békés (8 példányban). Balta Béla százados Vác. (Folytatjuk.)

— **Bál.** A szarvasi Casino-egyesület saját helyi- ségében 1889. évi november hó 9-én zártkörű házias táncestélyt rendez. Belépti díj: Személyjegy 1 frt, csal- ladjegy 2 frt 50 kr. Kezdeté fél 9 órakor.

— **Torna- és vívó club.** A testedző férfias sport kedvelői az elmúlt évek gyakorlatához híven ez idén is egyletté alakultak városunkban, még pedig ez úttal a vívás mellett czélul tűzték ki egyuttal a testgya- korlást is, a sport mindkét ágának művelésére helen- kénti két-két órát fordítván. A Dr. Fuksz Ede elnöklete, s Oláh Miklós tornatanár vezetése alatt álló club teg- nap, szombat est tartotta első gyakorló óráját.

— **Kérelem.** Felhívom mindazon mélyen tisz- telt tisztóimat kik a „Körös menti dalok” érdekében előfizetők gyűjtésére vállalkoztak, de leveiket, illetőleg az előfizetési pénzt mindeddig be nem küldöt- ték, — azokat alólírothoz mielőbb eljuttatni kegyesked- jenek, hogy a nyomtatandó példányok számára nézve magamat jó előre tájékozhasssam. A zenemű f. hó végén okvetlenül meg fog jelenni. Előfizetési ára 1 frt. 20 kr. Bolti ára 1 frt. 50 kr. lesz. — Szarvason 1889. nov. 1. VARGA JÓZSEF.

— **Egy csendőrszervező öngyilkossága.** Kondoroson vasárnap reggel fél 7 óra tájban a csendőrszervező szobájába rontottak. mert a lövés ott történt. A berohanó csendőrök örsvezetőjüket P ó k a Jánost v. rében fekvé találták az agyon. S mire az elő- szedő orvosokkal megkezdtek az öngyilkos neliéből patak- zó vér elhajtásának műveletét, a szerencsétlen megszűnt élni. A golyó keresztül ment rajta, és a falba fúródott. Szolgálati fegyvere ott hevert öleiben az agyon, s még két töltés az asztalon volt. Azonnal sürgőnyözték a ke- rületi parancsnoksághoz és a szarvasi járás szolgabirá- jához. Molnár Janos csendőrhadnagy másnap reggel megérkezett, ugy szintén Práznovszky szolgabíró. Később érkezett még Török járásbíró és dr. Fuksz Ede járási

orvos A hullá boncolása, valamint a hivatalos vizsgá- lat kedden lett befejezve s ugyanakkor estefelé ment végbe a szerencsétlen 36 éves örsvezető temetése is, a közönség óriási részvéte mellett. A temetést Keviczky ev. lelkész végezte. Az örsvezető öngyilkosságának oka ismeretlen. Zúzott anyagi viszonyokra következettnek. Levelet nem hagyott hátra. Az utóbbi napokban — ta- lán már rosszat sejtve — több ízben mulatott az örs- vezető, s lehet, hogy a büntetéstől való felelem üzte a halálba a különben szelid és jóvaló embert.

— **Névváltoztatások** Huszerl Sámuel szarvasi illetőségű marosvásárhelyi lakos vezetéknevének „Huszár”-ra, Trifont János békésgyulai illetőségű ugyan- ottani lakos saját, ugy Katalin, Lajos, Dénes, Richard és Ferencz nevű kiskorú gyermekei vezetéknevének „Matrai”-ra kért átváltoztatása belügyminiszteri rende- lettel megengedtetett.

C S A R N O K.

Az utolsó zónában.

— Úti emlékek. —
(Folytatás és vége.)

Még egy kirándulásról óhajtok megemlékezni, mert e nélkül nem volna teljes az egész nagy kirándulás. A hely, hová vezettem e b. lap olvasóit. túl van az utolsó zónán, túl a tengeren, a Quarnerói öböl nyugati partján, hol a szél soha sem alkalmatlanodik, madár-dal pedig örökké hangzik, e kedves hely: Abbázia. A fiemeiek Abádzianak ejtik s vigan menekülnek ünnepnapokon nyhent adó kebelére.

Ott időzünk egy vasárnapjának délutánján mi is a kirándulók csoportjához szegődünk. Két gőzös volt indulásra készen. Az egyiket „Ika”, Abbázia szomszéd községének neve volt: fölírva. Ezen foglaltunk helyet, azon elhatározással, hogy Abbáziát érintve Ikában fo- gunk kikötni s onnét a eziklás hegyoldtal csinos útján folyton a tengerparton haladva gyalogsétát teszünk Ab- báziaig. A kirándulók nagy számmal voltak a hajón; többnyire idegenek, (nem fiemeiek) s leginkább magyar- országiak. angol itt is akadt egy pár, de velünk tartott egy lengyel apa is két leánykájával, ezeket már néhány nap óta ismertük.

A hajó indulása előtt a tengeri betegségről cseve- gett a közönség, de mivel az utazás czélja közel, a ten- ger tükre pedig egészen nyugodt volt — nem igen tar- tottunk tőle. Igaz ugyan, hogy még Fiume felé való utazásunk alkalmával, egy ifju magyar tengerésztsz- tel beszélgetve, ez épen nem zárta ki a baj jelente- zését rövid uton is.

— De a ki már egyszer keresztül esett rajta, az többé nem kapja meg úgy-e?

— Oh kérem az nem határoz: lám a mi öreg kapitányunk minden induláskor, alig 10 percz mulva már „szakad a tengerbe”, sőt hiányoznak neki, ha vé- ltellenül elmaradna a haj.

Természetes, hogy a képzelődés igen sokat hatá- roz itt is, mint minden betegségnél. Igy mi is, a hajón levő idegenek mind képzelődünk, a mint kicsiny hajónk ott himbalódozott az óriási víztömegnek felszínén. E him- balódozás még csöndes-jdöben is elmaradhatlan, észlel- heti az ember a láthatár emkedését és sülyedését, a közelbe tekintve is egyszer láthatom a viznek hátát, majd ismét eltűnik szemem elől. Az utas gondolkozik hogy milyen különös ez a hintázás ezen a nagy vizen; hát még a mikor egy kis vihar van, ha úgy hullámhegy- ről a völgybe száll alá a hajó. Ily gondolatlán jelent- kezik némely arczon az elásápadás, némely homlokon a veriték. A figyelmes szomszéd látja ezt, és azon- nal réson áll.

— Tessék csak nézni kérem, az ottan a torpedó- gyár. Látszik is ott egy torpedó hajónak a füstje. Kár hogy azt nem szabad megtekinteni. Tetszik látni, azt a toronyalakú magasságot?

— Látom, — s mi lehet az?

— Az a gyár egyik része.

— A torpedógyáré?

— Igen.

E párbeszéd figyelmisség eredménye s általa a tengeri betegség felé merengő utas egyszerre szórakozást nyer, és a baj elveszti a már elfoglalt pozíciót.

— Ne tessék a vizre nézni, sem a hajóra le, ha- nem a partokra, vagy a távolba! — Ilyen figyelmeztet- tés innen is, onnan is hallható, s a kíváni jó eredmény el nem marad.

Az utazás is nem sokára véget ér, mert hiszen már valami más légkör ényhő fuvalma éri arcunkat. Ez Abbázia langy-meleg légköre. A bátorság is fokozatosan növekszik a partok közeledésével. Igazán más légkör ez. Ivalakban zöld erdős hegyekkel környezett kies öböl felé evezünk. Ide a szél hatalma el nem juthat, mindig ünnepélyes csönd van, azért oly kellemes a bé- kességet és enyhülést ahitozó leleknek Abbázia öleiben időzni!

Elérjük a kikötőt az utasok kiszállanak, alig marad a hajón egy-kettő velünk, kik Ikába szándékozunk. A hajó — szabadulván terhének zömétől — vigan kering a kikötőtől kifelé. A tenger egyre nyíltabbá válik, minél közelebb érkezünk a Cherso mellett kivezető útra. Innen látni a végtelenbe elterülő viz-síkot, a mint a tá-

volsággal mindinkább halványul, végre fehér, leuge ködfátyol közvetiti egyesülését a levegő éggel...

Ikába érkezünk. A sziklás és vadregényes Istriá- nak e tengerparti helyeége kettőstornyú templomával, a meredekről bámulja a zöldes-kék hullám öbölt. A ki- kötőnek környékén számos „osteria” (kurta kocsmá) ki- nálgatja a sötét-vörös istria-borokat, nem különben a sokfélekep preparált tengeri halat. Mindkettő ott terem. A szőlő tökéje valósággal fáva neveltetik olaszosan, s óriási lugasokat alkot szerkesztét küszö venyigéje. Legtöbb fekete szőlőt látunk, mely már csabosan kinalgatja hamvas boggyóit. A sziklaoldalba épült házak homlokzata emeletes, hátsó részén pedig ugyanazon emelet földszintet képez. Az egész Selmeoz- bányára emlékeztet, bár ez csak is egy oldalra épült községecske, melynek lábánál tenger morajlik.

Az út Abbázia felé a cikkekzakkos tengerpart szerint kigyómódra tekereg. Keskeny, de jó karban tartott vöröses fővnyást útvonál. Itt-ott az út mentén egészen vörös vízmosást lelünk, mintha itt volna a rozsd- dának „nagy depója”!

Fejünk fölött van a „monte maggiore”, — ez ma épen nem respectálja a mindenütt kifüggesztett — „vietato di fumare”-t — pipázási tilalmat, mert ugyan- csak füstöl, miből következik, hogy még talán Abbázia- ig meg fogunk ázni egy kissé.

Sejtelmünk valósult, mert alig hogy elhagytuk a községet s fedéltelen tájra jutottunk, azonnal megeredt sürti szitálással az eső. Sietésre fogtuk a dolgót. Visz- szatérni, vagy Abbáziaiba igyekezni egyre megy. Az or- szágul vörös pora paradicsommártásos falatokká minő- sítette sebesen lépkedő lábainkat. Szembe velünk robogó kocsiokon menekültek istriai uri benszőlöttek. Egy merész bicyklista is ott karikázott el mellettünk mutogatva rö- vid kar-ingéből kimaradt izmos karjait. Fedél mutatko- zott a közelben. Egy ujonnan épült tengerparti villának fedele. Iramodunk felé. S ime egyszerre zenének hang- jait hozza a süritett légkör. Ember mulat a közelben gondolánk, — de bizony bennünket akart mulattatni valami istriai muzsikuss, a ki egy bokor tövéhez lapult s onnan kinlódott könyörgést erőszakolva a megereszke- dett hürokból.

— Majd húzok én kendnek mindjárt, csak most húzzon nekünk — ni!

Ó maga is oly komikusnak találta most ez „úton- állói” működést, hogy elnevelte magát és „uno-soldo”- val meglegedett, aztán betebb húzódtott a bokor alá.

De az eső csak megakart tréfálni, mert amint el- értük Abbázia szelős villáit megszűnt siettetni bennün- ket — s mi még meg is kaparaskodtunk egy kissé — s ugy térünk Abbázia gyönyörű sétányaira.

Szép itt minden! Nagy gondall történt e helynek berendezése, bizonyosságunk annak, hogy a legmagasabb igényeknek kedveztek. Remekül szépek az egyes villák, palotaszerep maga a szálló: élettermekkel, olvasó- játszó helyiségekkel. A nagy terem valóban fényes, ugy hogy mi — még mindig pirosan sávozott lábbelinkkel a te- rem általános színéhez látszóttunk alkalmazkodni. Még csak azt említem itt, hogy még drága minden...

A szabadban élveztek Abbáziának marasztaló kel- lemeit. A sokféle arc és alak szemlélete igazán szóra- koztató. Mindenki keresi azt a gyönyörű villát, melyben csak nem rég időkben mosolygó arccsal élvezte a cse- nes boldogságot a fenséges édes anya és leánykája. A villa kicsiny környéke akkor el volt zárva a kíváncsiak elől. Most mindenki szabadon léphet oda is, — de bár- mily lermás társaság azonnal némává válik, ha itten találja magát, hol ók otthon voltak egykor...

Abbáziának is bizony hanyatlást jelentett akkor, az a szörnyű sziveket és országokat megrendített gyá- szos lövés...

Estelejtett az idő s nagy sokaság várta a hajót, melyen visszavevessen a kiránduló társaság Fiuméba.

Sötét este volt, midőn bevonultunk a kivilágított kikötőbe.

... Egyszer azután mi is abba a hangulatba ju- tottunk, mely szegény Fiumében lakó honfitársainknak maradámdó komor vendége, midőn t. i. nem érdekelt többé semmi. Lehetett miattunk: czukorgyár, papirgyár, dohánygyár — Bukkari. Portoré sőt Pola és Velence is akárhól, csak haza gondoltunk arra az egyszerű ál- dott alföldre, hol szinten van tenger, ha kalász ring a rónán... Ezt nézze meg az anglus! Bantott a hon- vágy! El is határozunk az indulást egyszer másnap reg- gelre. Csak még tenger-vízelt kellett meríteni a javából, s ezt megvédeni a finánczól, a ki irgalmatlanul kiönte- né. Még is szereztem a tengervizet — de mire az ál- lomashoz értem, a vonat meg épen kifelé robogott; melynek kocsijaiból örvendő utasok arcai ragyogtak felém. Egy napot tehát várni kellett, — ez is elmult s azután vigan robogtunk haza felé. Egy kupében kitör- tem az ablakot, fizettem érte 2 frtot Körös és Lepovi- na között, van róla nyugtám is! Bántam is én hiszen a hazatérés fölötti örömhöz képest ez a kis pech épen semmi. Ennél az örömmel csak az a mostani örömmöm nagyobb, hogy végre leszámoltam önnel kedves Szer- kesztőm! (*)

Bolygó.

Szerkesztői üzenet.

P. L. Szentcs. Sajnálataunkra későn jött; már el voltunk látva hasontárgy közleményvel. De a többit csak kérjük.

Felélős szerkesztő: Varga József.

Hirdetmény.

A Tüzok-utcában 574-ik számú házban 4 utczai szoba- és mellékhelyiségekkel álló lakás kiadó. Értekezhetni a tulajdonossal ugyanott.

*] Mennyi időre?

Szerk.

Az általános ismert, jó hírnévnek örvendő s több oldalulag ki-
tűntetett sósorszesz készítményem — kelendőségénél fogva — sok
utazásnak lévén az utóbbi időben kitéve, elhatároztam, hogy azo-
kon czímjegyeimet módosítom s arra kényomaiban saját hazam-
külső alakját veszem fel, bejegyeztetvén azt egyszersmind védjegy-
ként a budapesti iparkamaránál.

Sósorszesz

gyors enyhítést eszközöl: eszűs szaggyatás, fagyás fog- és fejfá-
dalmak, szegycsüszög, bennüt-ök, zsugorok stb. ellen, de különösen
a bedörzsölé-kenő-gyűró gyógyimódnál (mass-age) igen jó hatásának
bizonyult. Fogti-zúto szerül is igen ajánlható, a mennyiben a fogak
fenyét elősegül, a foghúst erősít és a száj ti-zta, szagtalan izt
nyer a szesz elpárolgása után, valamint ajánlatos e szer fejmosásra
s a hajidegek erősítésére, a fejkörpa képződés megakadályo-ására,
és annak megszüntetésére.

Ára egy nagy üveggel 1 frt, egy kisebb üveggel 50 kr.

Brazay Kálmán.

Budapesten IV ker., Múzeum-körút 23. sz.

Kapható Szarvason: Medveczky J. Nyácsik S. Mikolaj J. Réthy
S., Mázor J., és Haas I. uraknál.

10-12

Véletleni
Az előhaladott évd és pészeféle lehetősé tettek nekem, hogy egy nagy gyárnak
kendő készletét megvegyem, mind fogva azon helyeken vagyok, hogy minden árhol-
nak egy órási nagy, vastag, még el nem pu szilárd kendő, bambulatos olcsó, aron, az
az 1 frt 33 kért szállították. Én, érette dívtokkenők a legjobb gyapuból vannak szar-
keben három árnypatka, világos, körp és hályvinszárke) finom rojtokkal, ellátva, so-
szálal (horvátok) 175 cm. szélesség és 175 cm. szélesség. Steni kell a megrendelésel,
míg a készleten tart, mert ilyen alkalom nem kínálkozik többé. Megrendelések készpenz
vagy utánvéttel történhetnek.

**100 0-szer nagyobbítva látható minden tárgy az újonnan felállított Csolla Zsebmikroskóp-
jal minél fogva ez nélkülözhetetlen minden, szűcsök, tanító s tanulóknál, sőt valóságos
és hasznos minden háztartásnál az ételk és italok megvizsgálása végett. Minden dob, egy
próbátárgyval van ellátva és mindenké megadom az utóbbi egy lúpe van mellékeve, mely
fővildátóknak olvasásnál rendkívül hasznos. Megrendelések készpenz vagy utánvet mellett
szárazították. Darabja csak 1 frt 50 kr.**

U n i k u m! Az egészen újonnan felállított világióógán, finoman poliro-
zott, ártécs kerékeket kerébe foglaltva, költő (Vesker) és jelölő, lezártakkal, két bronzo-
zott szilajl órápant számlával (Zifferblatt) mely még elég szép órákba is minden más világió-
szer nélkül is énkén világít, mint a hold, és em nekülözhetetlen órákerül csak 2 forint!
Zó kba Minden megrendelést órá a tisztán elhoz. Készletet készleten tartok, csomagolatlak
és utóvetrel vagy az előlegesen beküldött összeg mellett a világ minden részére szállítanak
A szállítók: D. KÉREKÉREK! BÉSI, I. Postgasse 23
27-10

Minden tőzatra vezető kikérllése szempontjából, kérjük az alábbi
egyedál valódi eredeti védjegyet figyelembe venni.

Felirat: „W. BENDER SÖHNE“ Alíírás: „PROF. DR. G. JAEGER.“

JAEGER tanár társulata
Tulajdonos: **Jordán Károly.**
Egyedüli főraktára az összes
normál-alsóruhaneműeknek
(Benger W. fiai, bregenzi gyártmánya.)
Budapest. IV., vácsi-utca 30. sz.
Férfi-, Höl- és gyermek-normál-alsóruhaneműek, gyapjuszövetek
valamint felsőruhákknak mérték szerinti elkészítése saját műtermünkben.
Képes árjegyzékek ingyen és bérmentve.

HIRDETÉS.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására
hozni, miszerint a téli időnyre nagymennyiségű legkítűnőbb

tűzifa és hazai
valamint
Porosz szemem
érkezett és azt a n. é. közönség részére házhoz szállítva a
legolcsóbb áron számítom.
A n. é. közönség becses pártfogását továbbra is kérve
teljes tisztelettel

Politzer Mór.

4-4

Haszonbéri hirdetés.

Gróf Károlyi Sándor ur ő nagyméltósága
Terehalmi birtokából 400 hold [holdját 1100 □
öklével számítva] kitűnő minőségű ka-záló és legelő
jövő 1890. évi április 1-étől egy vagy több évre
haszonbérbe kändő. — Bővebb felvilágosítással az
uradalmi pénztárnok, Kis-Királyságon, u. p. Bán-
falva, szolgál. 3-3

218/839.

Pályázati hirdetés.

A hosszúfoki ármentesítő társulat egy 500 frt évi fizeté-
ssel és 100 frt lakbérrel javadalmazott írnoki állomást rendsze-
resítvén, annak betöltése céljából pályázatot hirdetek, s felhi-
vom mindazokat, akik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy ké-
pesítésükről tanuskodó okirataikkal felszerelt kérvényeiket hozzám
folyó évi november 30 áig adják be.
A állomás 1890. évi január 1-én foglalandó el.
A kik a telekkönyvvezetői vizsgálatot kiállották, vagy a
birtoknyilvántartásban jártassággal bírnak, előnyben fognak ré-
szesülni
Mező-Berény, 1889. okt. 18 án.
3-3 HEGEDŰS MIHÁLY, társulati alelnök.

SZIKES ANTAL KÖNYVNYOMDÁJA
SZARVASON.

ELVALLAL MINDEN A KÖNYVNYOMDÁSZAT KÖRÉBE VÁGÓ MUNKÁKAT, ÚGYMINT:

DI-ZE: SZÁMLÁK, JEGYZÉKEK ÉS TUDÓSÍTÓ LEVELEK,
ELJEGYZÉSI ÉS ESKETÉSI KÁRTYÁK, IZLÉSES MEGHÍVÓK ÉS TÁNCZRENDEK, (SZINES NYOMÁS VAGY ARANYOZÁSSAL),
ETLAPOK, VÁROSI ÉS KÖZSÉGI HIVATALOS NYOMTATVÁNYOK,
ARJEGYZÉKEK CZIM-, ASZTALI- ÉS NÉVJEGYEK, GYÁSZLAPOK, TABLÁS KIMUTATÁSOK, IDŐSZAKI IRATOK
POLYÓIRATOK, HIRLAPOK, MŰVEK, DISZES KIVITELŰ SZALLAGARANYOZÁSOK,
IPAR- ÉS KERESKEDELMI KÖRLEVELEK,
GYŰVÉNY- ÉS IRÓDAI NYOMTATVÁNYOK, LEVÉLPAPIROK ÉS BORITÉKOK CZÉGNOMÁSÁT,
FALRAGASZOK, stb. stb. MINDEN SZIN- ÉS NAGYSÁGBANI GYORS, PONTOS, IZLÉSES, ÉS JUTÁNYOS ARONI ELKÉSZÍTÉSÉT.

A „SZARVASI LAPOK”
címnű vegyes tartalmú hetiközlönyre előfizetések elfogadtatnak, hirdetések felvétetnek.

Nemzetli Szarvason, kiadótulajdonos Szikes Antal könyvnyo adájában 1889.